

## De hond met de kaas

Er is een hond die alle boerenerven afloopt of er eten te vinden is, want hij heeft altijd zin in eten. Na een lange tijd lopen worden zijn pootjes erg moe. Hij heeft ook honger. Hij komt bij een boerderij waar de boerin een groot brok kaas aan het schoonschrobben is. Als het werk is gedaan legt ze de kaas op een kaasrek, want de kaas moet goed drogen en rijpen. De hond kijkt om zich heen: er is niemand te zien. Hij grijpt de kaas in zijn bek en kiest het kazenpad, o nee ... het hazenpad!

Onderweg komt hij bij een sloot waar een plank overheen ligt. Hij loopt voorzichtig over de plank en als hij in het midden staat kijkt hij naar beneden en ziet in het water ook een hond met een brok kaas in zijn bek.

Er komt een haas aangehuppeld. De haas gaat naast de hond staan en zegt: "Wat sta jij in het water te staren?"

"Kijk maar!" zegt de hond.

De haas ziet in het water een hond met een brok kaas en hij ziet ook een haas.

"Wel alle hazenpeper," zegt de slimmerik, "dat ben ik zelf!"

De hond kijkt op. "Je ziet die hond toch wel?" blaft hij vinnig.

De haas haalt zijn schouders op en huppelt vrolijk verder.

"Veel succes!" roept hij over zijn hazenschouder.

De hond blijft in het water kijken, door de weerkaatsing lijkt het of dat stuk kaas groter is dan dat van hem. Hij kijkt en kijkt nog eens.

## Het spinnetje

Het is stil in het donkere bos, héél stil.

“Help!” klinkt het opeens keihard en nog eens ... “Help!”

Met duizelingwekkende snelheid valt het kleintje naar beneden. Hij rolt over de grond en valt in de sloot. Alles doet hem pijn en hij begint te huilen. Zijn broertjes en zusjes die aan het spelen zijn raken helemaal van streek.

“Papa!” roept hij naar boven, “ik ben gevallen!”

Een verschrikte stem van zijn vader: “Jongen, wat is er gebeurd?”

Het kleintje kan alleen maar huilen ...

“Hoor je mij?” roept papa.

“Ja, ik hoor u goed,” zegt een snikkend stemmetje.

“Kun je nog kijken?” vraagt zijn bezorgde vader.

“Ja, dat wel, ik zie alles nog,” snikt hij, “maar ik heb veel pijn.”

“Kun je nog staan?” vraagt zijn vader weer.

“Ja, dat gaat ook wel ...”

Hoort hij het nu goed? Zijn vader is aan het lachen!

Hij kijkt omhoog. “Waarom lacht u? Er valt niets te lachen!”

Nog steeds is hij aan het huilen en hij voelt zich een beetje in de steek gelaten.

Boven hem hoort hij zijn papa's stem: “Grapje!”

Hoezo grapje?

“Ik kan niet meer vliegen,” schreeuwt hij in paniek, “en dat is heel erg!”

“Ach jongen,” roept zijn vader, “vliegen kun je ook niet, je bent

## Het tevreden aapje

Op een hoge berg ver hier vandaan leeft een aapje. Hij heeft daar een prachtig uitzicht over het weidse landschap. Op een dag daalt hij van zijn berg af en komt in een tuin vol maiskolven. Blij begint hij te likkebaarden, want maiskolven zijn een lekkernij voor hem. Hij strekt zijn handje uit en plukt er een, legt hem over zijn schouder en loopt vrolijk verder.

Na een tijd gelopen te hebben, komt hij vervolgens in een boomgaard met perzikbomen. Als hij die bomen ziet, vol met grote perziken, loopt het water hem in zijn mond. Dat is wel heel erg lekker. Hij kijkt naar de maiskolf, gooit hem weg en plukt een sappige perzik.

Tevreden loopt hij verder tot hij bij een meloenenveldje komt. Het veldje ligt vol met grote ronde watermeloenen en wat gebeurt er? Je raadt het al: hij gooit zijn sappige perzik weg en plukt een watermeloen.

Het is genoeg zo en hij besluit dat hij maar weer eens naar huis moet gaan. Met de watermeloen op zijn rug begint hij opgewekt aan de terugtocht. Terwijl hij zo voortloopt ziet hij een huppelend konijntje. Het aapje staat stil van verbazing: wat een lief konijntje! Zonder er verder bij na te denken gooit hij de watermeloen van zijn rug om het konijntje achterna te lopen. Die huppelt het bos in en verdwijnt tussen de bomen. Hij ziet hem niet meer! Daar staat hij nou ... er blijft voor hem niets anders over dan met lege handen naar huis te gaan. Hij klimt zijn berg op en zit genoeglijk voor zich uit te kijken.